

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Verktygsmaskiner,
Maskinförnödenheter,
alla slag billigast på platsen.
Speditions- & Kommissionsaffär.

MÜNTZING & Co,
Korsgatan 4,
GÖTEBORG.

Landbruksmaskiner, alla slag.
Johnstons slätter
& skördemaskiner
De sednast erkändt bästa i världen.

SVITHIOD.

Nr 9.

Annonspris:
Pr ruta om 5,5 c/m höjd och 6,5
c/m bredd: inländska annonser
Kr. 5.—, utländska Kr. 10.—

Den 3 Mars 1894.

Utgifves hvarje Lördag.

WALD. ZACHRISSON FÖRLAG. Byrå: Köpmansgatan 34, Göteborg.

Prenumerationspris:
postbefordringsafgift inräknad
helt år Kr. 4.—
tre fjärdedels år » 3.25
halft år » 2.25
kvartal » 1.25

Lösnummer:
10 öre.

Prenumeration emottages äfven i hvarje bokhandel samt hos "SVITHIODS" kommissionärer. Bokhandelsdistributörer: Wettergren & Kerber, Göteborg.

Silvanders Herrekipering

* GÖTEBORG. *

Fullständigt

sorterade

i alla till

Herrtoiletten

hörande

artiklar.

WALD. ZACHRISSON. GÖTEBORG.

Cristy's
& Scott's

berömda

Hattar

alltid på

lager.

Största urval af Nyheter.

Santina

af Konrad Telmann.

Öfvers. för Svithiod af Ellen Wester.

(Forts. fr. N:r. 8)

Vid mina sista ord tyckte jag mig se ett bittert leende krusa hennes läppar.

»Jag ber Er om boken», upprepade hon.

Det återstod mig intet annat än att räkka henne boken. Det var en på italienska skriven handbok öfver de olika etiska systemen, med särskildt fästadt afseende på det schopenhauerska; ett kompendium, som jag satt upp till underlättande af mina egna studier. Hon tackade mig med ett par korta ord och ville sedan gå. Jag kunde dock ej finna mig uti att så skiljas från henne, och därför frågade jag efter utstyrseln och bröllopet, och om det skulle bli en stor fest. Hon stod med boken i hand och sänkt hufvud, nickade litet frånvarande och sade till slut:

»Ja, det blir nog fint och vackert alltsammans. Och jag bör förvisso vara Er tacksam, Sor Constantino, att Ni också bidragit till att det gått som det gått. Stannar Ni länge kvar på Ischia?»

»Blott till Ert bröllop», svarade jag, »sedan reser jag tillbaka till Neapel. Det blir snart kallt och vinterligt».

»Ja», eftersade hon med egendomlig tonvikt, »jag tror också, att det blir kallt och vinterligt snart, Sor Constantino. Tack för lånet af boken. Senast på min bröllopsdag får Ni den åter».

»Sedan gick hon. Jag blef ej rätt klok på hvad hon ville, men förstod att hon hade att kämpa med tunga tvifvel och ännu ej funnit någon frid. Hon hoppades väl nu, att i de lärda männens ord finna mera tröst och uppmuntran än af sina föräldrars förmaningar eller af den fromme fadern, åt hvilken hon anförtrodde sig i biktstolen. Ack, måtte trösten blifva hennes! Detsamma då, ur hvilken källa den sprang fram!»

»Bröllopet skulle stå i Giorgis hus i Forio, berättade Sora Lucia. Efter långa öfverläggningar hade det blifvit bestämdt så, ty Giacomo Giorgi ville ha en storartad fest; en fest hvarom hela ön skulle tala under många veckor, och till en sådan fest var Sor Bernardo Mortellinis hus för litet, fränsedt att vägen därifrån var brant och kunde bli farlig för de af gästerna, som tagit sig för mycket till bästa af det starka, gamla Ischiavinet. De måste därför finna sig i uti, att Giacomo Giorgi själf ställde till bröllopet och att Sor Bernardo blott finge deltaga uti omkostnaderna för festen. Och inbjudna blefvo alla de, som hade anseende, rikedom eller blott den minsta och allägsnaste grad af släktskap med familjerna Giorgi och Mortellini.

»Santinas bröllopsdag ingick kulen och dyster. På himlen jagades sönderslitna moln af en orolig, fejjande

sydvest; då och då föll en skur af tätt och fint regn, och hafvets mörkgrå böljor skummade och dånade mot klipporna. Horisonten var dold bakom täta dimmor och Monte Eponeo omflutet af hvitaktig dunst. Och trots det att vinden snarare var varm än kall frös man ändå. Åtminstone genomisades jag af den ena rysningen efter den andra, då jag denna dag gick vägen från Casamicciola till Forio för att vara tillstädes vid Santinas bröllop.

»Jag lutade pannan i handen och försjönk i drömmar. Så hörde jag steg, hvarunder gångens grus knarade, och det förekom mig, som om jag åter satt på min plats under vinrankorna, och som om det var Santina, hvilken kom genom pergolan för att lära sig tyska af mig. Och då jag såg upp, trodde jag mig ännu drömma, ty Santina stod framför mig i brudskrud, utan slöja, men med kransen öfver håret. Hon stannade framför mig, som om hon väntat att träffa mig och såg på mig lugnt med sina stora, underligt glanslösa ögon. Hur svårt det föll sig, tvingade jag mig dock att resa mig och med halft skämtande ton fråga henne».

»Blef det Er för kvaft därinne Santina? Eller väntar Ni Er make hit så att jag stör?»

Hon skakade lugnt nekande på hufvudet.

»Nej, jag trodde att jag skulle finna Er här, Sor Constantino, jag ville säga Er farväl».

»Farväl?», frågade jag förvirrad. »Vi skola väl återse hvarandra, Santina?»

»Hvem vet?» Hon räckte mig handen.

»Jag reser ju icke så snart», fortfor jag.

»Vi veta det icke», upprepade hon trött.

Jag tog nu hennes hand och tryckte den, men mitt sinne var beklämdt därvid.

Och därpå fortsatte hon.

»Tack för allt det goda Ni gjort mig. Innan jag gick hemifrån, lade jag Er bok på bordet i Ert rum. Ni fanns där icke. Jag har läst mycket däri men det jag sökte fann jag icke. — Nej, böckerna liksom människorna svika oss, när vi mest äro i behof däraf». Hon sade detta med den döds matta ton, som stämde så väl med hennes hållning och uttryck. Jag ville svara henne, men hon gjorde en bedjande åtbörd för att förmå mig att ingenting svara. Jag teg således och höll endast hennes iskalla hand i min, till dess hon drog den undan och lemnade mig med en blick som trängde till djupet af min själ. Innan hon försvann, nickade hon än en gång till mig med ett sällsamt leende.

»Nu kunde jag ej längre härda ut i den tysta, öde trädgården, sökte upp en grind, kom därifrån ut i det fria och slog in på den stig, som förde upp till Casamicciola. Jag vågade mig dock ej in i det ensamma huset; ju närmare jag kom det desto mera föreföll det mig, som om glädje och trefnad vikit bort för alltid. Planlöst och utan mål irrade jag omkring, vinden strök

Forts. å omslagets tredje sida.

PRENUMERERA i tid å posten eller i bokhandeln på SVITHIOD!

SVITHIOD.

Illustrerad tidskrift, utkommande hvarje lördag.

Eftertryck, utan angifvande af källan, förbjudes

N:r 9.

Lördagen den 3 Mars

1894.

Sport å Nääs.

När våren kommer ingjutes i våra sinnen nytt lif. Då börja de under vintern domnade krafterna i människan ånyo uppspira. Då är det med henne som med plantan, hon utvecklar sig i kapp med solens strålar. Den lifgifvande kraften insupes i ådrorna och manar till kamp, ärofulla bragder på idrottens väg. Vår- och sommarsport är icke vintersport; den förra är mera naturlig än den senare, jag vågar säga äfven mera helsobringande, ehuru jag väl vet att många skola säga nej därtill. Men hvar och en har ju sin egen individuella mening om saker och ting och smaken har ju sitt eget kapitel med öfverskrift: *De gustibus non est disputandum.*

Jag skulle här tala en smula om den sport, som man om sommaren bedriver på Nääs.

Som läsaren helt visst vet, är Nääs slöjdläroreseminarium en plats, där om hög- och efter-sommaren främlingar från snart sagdt hela världen samlas för att teoretiskt och praktiskt studera den pedagogiska slöjden.

De element, som i större utsträckning sammanträffa på platsen äro det svenska och det engelska.

Hvad det förra beträffar så vet lite hvar att det i genomsnitt är en smula bekvämt af sig — jag talar nu om sådant folk, som i och för sig själf icke är sport-anlagdt. Däremot är det senare rent af »galet» då det gäller sport, ty det är ju ett känt faktum att engelsmännens uppfostran till stor del ligger i öfvandet af de fysiska förmögenheterna.

När dessa tvenne element sammanträffa uppeggar det engelska det svenska och detta senare vill ej låta sig nedslås. Det täflar därför utan träning och — vinner seger. *Mens sana in corpore sano* är en sats som öfverlagdt torde kunna hänföras till vår svenska nation. I de flesta fall besannar den sig ock.

När engelsmännen komma till Nääs fråga de strax

efter »a boat of their own», så att de vid alla fritider, när det behagar dem, kunna »go out boating». Detta är en sak, som svenskarne som regel aldrig bry sig om. Endast i detta afseende visa sig Albions söner som äkta individer från ölandet i vester. Nå, när engelsmännen väl fått några båtar i sjön vilja svenskarne ej vara sämre; de skaffa sig ock farkoster och ofta får man se privata täflingar till sjös, hvilka, i de allra flesta fall, aflöpa med segern för våra landsmän.

Så ha engelsmännen sin »football», utan hvilken intet sommarlif tyckes kunna existera för dem. Den kortaste rast från arbetet användes till fritt spel, då i regeln äfven några svenskar få tillfälle att visa sin färdighet i »long- and high kickning». De första gångerna går det illa nog och belönas med skratsalvor och stickord från engelsmännens sida, men endast några »trials» äro i allmänhet tillräckliga för att utbyta föraktet mot bifall och — afundsjuka.

Man behöfde i Sverige icke många impulser för att mycken nyttig och helsobringande sport skulle spira upp med frisk kraft.

Kommer så en dag då engelsmännen in corpore skola visa hvad de duga till och upptaga en »officiell» täflan med sina svenska vänner. Man ordnar platsen. Skaffar fram förfriskningar af hvarjehanda slag och stora skaror — man kan ibland vara 130 personer på Nääs af båda könen — tåga ut till sport-banan. Leken börjar med t. ex. »potatoes race», en sport, som är mycket

Roddklubb på Nääs.

rolig och hvartill fordras en viss grad af skicklighet. Sedan kommer längd- och höjdhoppning; därefter tug-of-war, dragkamp i lina, där alltid svenskarne afgå med segern. För ett par år sedan var det engelska elementet starkt och kraftigt representeradt; särskildt erinrar jag mig tvenne jättar till skottar. Dessa blefvo naturligtvis utsedda att först och främst vara representanter vid repet tillsamman med sex andra, alla utvalde män, stora, med väl utvecklade muskler i de bara armarne.

Så skulle å andra sidan åtta svenskar väljas. Dessa voro som vanligt ej organiserade; man tog här en och

där en, tills antalet var fullt och kampen började. Engelsmännen, som voro vana vid tug-of-war, hade stampat hål i gräsmattan för att få säkert fotfäste. Svenskarne återigen, af hvilka kanske ej en enda förut varit med om en dylik lek, stodo lugnt och sågo på engelsmännens manipulationer. Man högg tag i repet; ett, tu, tre — krafterna utvecklas å ömse håll, engelsmännen, de kringstående, uppmuntra sina kämpar med tillrop och uttryck af gillande i deras energiska bemödanden. Svenskarne samlas om de sina, tyst följande utgången, som af alla tecken att döma tyckes skola utan möda tillfalla motsatta lägret, men efter de första tre å fyra ordentliga kraftyttringarne måste engelsmännen släpande följa efter svenskarne, som med lätthet draga dem flera famnar ur banan. Och denna seger vanns af otränade svenskar, valda på slump, och kampen stod mot jättar af Britter, tränade under årtal.

Sen komma mer eller mindre ansträngande races och till slut kapprodd på flera olika sätt och på olika afstånd. Det är vanligt att priser på aftonen tilldelas de vinnande och i åtta fall af tio tillfalla priserna svenskar. Priserna utgöras naturligtvis endast af skämtartiklar, men äro fördenskull icke mindre värda.

Men jag skulle ju skriva något om den illustration, som beledsagar detta korta utkast. Det höll jag på att aldeles glömma bort.

Man har på Nääs en större båt, med sex åror. Hvarje år bilda de unga damerna en roddklubb, sex roddare och en »kapten» eller styrman, hvilket man nu vill kalla det för; dräkter finnas på seminariet för dem. Denna båt är den förnämste i hela flottiljen, går alltid i tåten och hyser vid de ibland skeende utflykterna, sångare och honoratiores, hvarmed förstås seminariets uppehållare, dess direktör med familj och tillfälliga besökande.

När H. M. Konungen 1891 besökte Nääs hade han anhållit om att på aftonen få företaga färden till Floda i båt. (Till följe af mellankomne orsaker blef det emellertid icke af). För den skull sammansattes ett båtlag, som öfvade sig under en veckas tid, och dess sammansättning var så egendomlig att jag anser mig här böra nämna den i förbigående. »Befälhafvaren» var en ung Chilensisk f. d. sjöofficer, och roddarne utgjordes af en engelsman, en holländare, en schweizare, en österrikare, en amerikanare, en ungrare och en svensk (undertecknad). All kommendering skedde på spanska.

Till slut vill jag berätta en episod som karakteriserar engelsmännen:

Häromåret, på vintern, vistades två engelsmän på Nääs. En söndag voro de lifvade för en roddtur — sjön gick bar, ehuru några graders köld rådt under de senaste dagarne. De skaffade sig en eka och rodde trots blåsigt väder, som kom den lilla båten att gunga rätt betydligt, till Norsesund och åter (väl 10 kilometer) och prisade vid hemkomsten den goda försyn, som ingifvit dem att företaga en så »behaglig och angenäm tur». Ja, nog kunde man finna ut något mera behagligt än att i några graders köld sitta i en båt och i storm ro en mil. Eller hur?

Hg.

Prenumerera på Svithiod!

Fifine.

En parisrhistoria.

Det var i ett café chantant i Paris, som jag första gången såg Fifine. Hon sjöng just en pikant chansonette kallad »Reflexion» och där hon stod koketterande framför en spegel under sången såg hon särdeles pikant ut. Hon erhöll också en stormande applåd. Hennes klara, mörka ögon tindrade då hon bugade sig för den förtjusta publiken och lyftande sin korta, svarta sidenkjol en smula när hon drog sig tillbaka, började hon en bland de vackraste danser jag någonsin sett.

»Ravissante» utropade Sir Richard, eljes känd under namnet Dick Waring, som hade rest med mig till Paris på ett par dagar. Vid alla tillfällen ville han bruka de få franska ord han kände, och i hans egen tanke accentuerade han sin franska på ett så naturligt sätt, att han var säker på att hvilken som helst infödd han talade med, skulle taga honom för »un vrai Parisien».

»Mais elle est ravissante» började åter den förtjuste Dick, som var en vacker, godhjärtad jätte, sex fot och däröfver i strumplästen. »Jag måste blifva bekant med den där lilla flickan. Elle est charmante!»

»Var försiktig, Dick», varnade jag allvarsamt. »Kom i håg att du är förlofvad karl».

Dick muvlade något för sig själf. Hans nyligen skedda förlofning med en enka med fabulös rikedom hade helt och hållet kommit till stånd tillfölje af hans egen fattigdom. Men, som han en gång i förtroende sagt mig, »hvad hade väl en fattig fan att göra sedan han förolämpat den ende rika släkting han egde, och som utan sin egen förskyllan fängslat en kvinna, som var beredd att kasta sina rikedomar för hans fötter».

Det var verkligen till en del för att hålla sig fjärran från Mrs Mays societet, som Dick hade kommit till Paris och om enkan nu hade kunnat se de beundrande ögonkast, han skänkte den pikanta Fifine, skulle hon icke dröjt en minut innan hon rest öfver kanalen.

Efter dansen kom en sång till, och jag märkte att Dick med stora steg förlorade hufvudet. Men, gudbevars, jag var ju icke hans vaktare och när han, sedan Fifine slutat, lemnade mig, kunde jag bara rycka på axlarna och säga mig själf att Mrs May hade att bevaka sina intressen bäst hon gitte.

Efter en fjorton dagars tid var Dick så inne med Fifine att han helt enkelt afslog att följa mig hem till England.

»Säg att jag är sjuk i influensa, säg hvad du vill» svarade han mig på min fråga, om hvilka ursäkter jag skulle framföra till Mrs May för det han icke kom hem. »Jag stannar här någon tid».

Jag bad honom, ehuru fåfängt, att icke göra sig själf till narr, men Dick var obeveklig och jag fick resa ensam.

Den första människa, jag träffade, var naturligtvis Mrs May; hon ville nödvändigt hafva mitt sällskap, hvarför hon erbjöd mig sin vagn.

»Neka icke», sade hon, rodnande af förtrytelse», jag vet att det är för en kvinnas skull. Hvem är hon? Kan hon köpas? Jag vill veta det; försök icke bedra mig».

Mrs May var blondin; en smula passé, mellan trettio och fyratio och hennes något obestämda ögon gnistrade fruktansvärdt då hon försökte läsa i mitt ansikte.

»Jag försäkrar, Mrs May», började jag stapplande, »Dick mätte icke riktigt bra, och — »

»Nonsens!» utropade den uppretade enkan. Kom icke med sådana idiotiska ursäkter. Stig upp i vagnen — jag måste ha klarhet i det här.»

Jag var tvungen att lyda och jag har ännu en mycket liflig erinran om färden till Mrs May's bostad i South Kensington.

Till slut måste jag lofva den gråtande enkan att göra mitt bästa för att skaffa Dick hem igen. Jag skref ett allvarligt bref till honom, fullt med förebråelser öfver hans dårskaper och erinrade honom om, att Mrs May var den enda människa, som kunde befria honom från den kvarnsten af skulder, som hängde kring hans hals. Dick förblef emellertid obeveklig, och jag var tvungen bekänna för Mrs May, att mina bemödanden slagit totalt fel.

»Jag reser till Paris själf», sade hon med ett beslutsamt uttryck i sina ögon. »Dick borde blygas öfver sitt uppförande. Han vet att vårt bröllop skall ega rum om fyra månader och detta är det sätt, på hvilket han behandlar sin kommande hustru

Under två eller tre veckor hörde jag icke till Mrs May, men en dag träffade jag henne å Regentstreet, just som hon steg ur sin vagn för att gå in i en butik.

Hennes ansikte smålog och hon ropade mig glädligt till sig.

»Kom och ät frukost med mig» sade hon vänligt, »jag vill ha ett långt samtal med er».

Ännu en gång satt jag i hennes vagn och som hon icke hade förmåga att vara tyst tills vi hunnit hem till henne, berättade hon strax med förtjusning om sina lyckade planer. Hon hade lemnat hela saken att utredas af en privat detectiv, hade förståndigat honom att finna ut hemligheten om Dicks kvarstannande i Paris, och hade gifvit honom carte blanche att köpa rivalen.

I ett bref, som hon dagen förut mottagit från sin agent, upplyste denne om, att Fifine hade begärt hundra pund för att hon en kort tid skulle lemna Paris och icke meddela Richard Waring sin vistelseort.

»Och Dick kommer antagligen hem i veckan, och jag skall bli den lyckligaste kvinna i England slöt Mrs May glädligt när jag reste mig upp för att säga farväl.

En eller två dagar därefter råkade jag på Dick, som såg en smula modfärd ut.

»Jag har kommit öfver för att träffa min gamla tant; hon är illa sjuk och kanske hon nu skulle kunna förmås att låna mig några slantar», sade han vridande sina långa mustacher; f—dt dåliga tider nu igen.»

»Och hvad har det blifvit af Fifine?» frågade jag nyfiket.

»Åh, hon var glad, som en spelman», sade Dick, hvars ansikte strax visade en strålände uppsyn. »Någon släkting hade gifvit henne hundra pund och hon var i sjunde himlen.»

Jaså! Det var alltså tantens sjukdom, som drifvit honom hem och icke Fifines aflägsnande från Paris. Jag började misströsta om att Mrs May's plan skulle lyckas.

Under de närmaste fjorton dagarne hörde jag intet från Sir Richard Waring. Han hade fullständigt försvunnit från min horisont.

En minnesrik kväll, just som jag var sysselsatt att röka min middagseigarr, rusade Mrs May in i mitt rum.

»Kom med mig strax till Dicks bostad», sade hon. »Ni vet väl att hans tant är död och att hon har testamenterat hela sin förmögenhet till honom, och någon har berättat för mig att Dick har det där kreaturet hos sig. Jag vill hafva er till vitne då jag talar

med honom».

Mot min vilja tvingades jag att följa den uppretade kvinnan. Då vi anlände till Dicks bostad störtade hon in i rummet utan att först knacka på.

Den syn, som tedde sig för våra blickar, var i sanning häpnadsväckande.

I en bekväm länstol satt Sir Richard Waring med Fifine i sitt knä, smekande hennes svarta lockar.

»Dick!» skrek Mrs May, genomborrande med sina ögon Fifine, som triumferande bibehöll sin plats. »Hur förs ni förolämpa — store gud! det är ju Fifine, min kammarjungfru, som jag afskedade för stöld»

»Och som ni försökte köpa för hundra pund, ja!» sade Fifine energiskt. »Svor jag icke att hämnas? Det var en förkrossande förolämpning ni slugade mot en oskyldig flicka. Ni visste att anklagelsen var falsk!»

»Kasta ut kvinnan!» skrek Mrs May, utan att svara på Fifines yttrande, och vildt fixerande Richard Waring.

»Nej, madame», sade Fifine, innan Dick hann svara och uppspringande från den förtroliga ställning hon innehaft. »Nej madame, nu är det min tur. Ni tog mitt rykte — jag har tagit er fästman. Dick, hvarför presenterar du ej din hustru för madame May?»

Fifine såg verkligen charmant ut i detta ögonblick af triumf, och betraktade Mrs May med en öfverväldigande blick.

»Det är sannt», sade Dick, talande med en smula svårighet. »Af hänsyn till min tant behöll jag hemligheten för mig själf. För sex veckor sedan blef Fifine Lady Waring.»

Mrs May öppnade munnen för att tala, men hon förmådde icke, hon föll tillbaka i mina armar.

Och Fifine säger nu att jag är den ende man, som vet att understödja en enka om åtta pund utan att krossas under tyngden. Och Mrs May synes tänka det samma, ty jag gifte mig med henne förra veckan.

Faceur.

Hvad skola vi äta?

I Revue de Revues resumerar A. de Neuville några uttalanden af tyska och ryska vetenskapsmän beträffande lifsmedlen. Vi förbigå en inledning om hvad som den menkliga kroppen behöfver af de olika ämnen, hvilka genom födan tillföras densamma, emedan allt detta torde vara läsaren bekant från mer än en populär framställning. Vi börja därför med den något öfverraskande upplysningen, att åtskilliga vetenskapsmän med hr G. Sée i spetsen anse, att de många vetenskapliga beräkningarna ej varit pålitligare, än att vi i själfva verket äta 2 eller 3 gånger så mycket, som vi egentligen behöfva.

Den frågan, som under äenaste tiden framträd starkast, är emellertid vegetarianismen. Skola vi upphöra med att äta kött? Äro verkligen vegetabilier, och uteslutande sådana, den ändamålsenligaste föda för en människa? Det finnas ju många, som förfäktat detta, men de författare, hvilka af Neuville citeras, äro ej af denna åsikt. Ryssen Svatlovsky säger, att äfven om människan kan afhålla sig ifrån kött, så är därmed alls icke sagdt att hon bör göra det. Han anför till följd af därom anställda speciella undersökningar, att de arbetare, hvilka endast lifnära sig med vegetabilisk föda, äro långt svagare än sådana, som till en väsentlig del

lifnära sig med kött. Äfven klimatet spelar en stor roll. Pouchet har sagt att om de nu uteslutande fruktätande aporna lefde i Sibirien, så skulle äfven de äta kött. Pouchet anser äfven, att till följd af den mängd födoämnen, som äfven vegetarianerna måste stoppa i sig, behöfva de alkohol för att underlätta matsmältningen, och de skulle sålunda vara utsatta för att blifva drinkare. Professor Raoux däremot säger detsamma om dem, som äta kött och man står sålunda lika klok gentemot den stridande vetenskapen.

Emellertid tyckas de flesta fysiologer med Geoffroy St. Hilaire i spetsen anse, att till exempel den anglosachiska rasens obestridliga energi och framgångar härleda sig ifrån att de äro starkt köttätande, under det att irländarne kunna skjuta skulden för sina politiska och sociala olyckor på potatisen. Likaledes hänvisar man till hinduerna. Öfver hufvud taget påstå antropologerna, att födans art eger den allra största betydelse för folkkaraktären. Vegetabilisk föda gör människan mildare, men dödar samtidigt energien. Till och med inom djurverlden märker man skillnaden. Björnen och svinet äro rätt medgörliga, så länge de äta uteslutande vegetabilier, men gif dem kött, och de blifva vilda och farliga. Äfven dufvorna kan man göra ilska och rofgriga, då man föder dem med kött. Professor Danilevsky har skrivit en bok om detta, och enligt hans framställning äro de nationer, hvilka äta mycket kött, vackra, energiska, intelligent, modiga och ega krigiska böjelser. Vegetarianerna äro bildade och goda, men mer eller mindre inskränkta. Författaren går till och med så långt, att han vill spåra olika verkningar af olika slags kött.

Svatlovsky är ej fullt så exklusiv utan anser, att hans landsmäns teorier först i en framtid möjligtvis skola få någon betydelse, då analysen af de olika lifsmedlen hunnit längre än för närvarande. Öfver hufvud taget kan man på fysiologiens nuvarande ståndpunkt ej säga mer än att den näring, som passar bäst för vår organism, är den, i hvilken förhållandet mellan kväfveämnen och fettämnen är som 1:3 (Liebig) eller 1:3,75 (Moleschott). Dessutom måste vår föda inne hålla vatten och salter. Dessa senare äro ej direkt närande, men de bidraga till att påskynda matsmältningsprocessen. Vattnet är ej mindre nödvändigt bland annat emedan vår kropp till två tredjedelar består af vatten (70 proc.), hvilket på olika sätt afsöndras från kroppen i ofantlig mängd, omkring 3 liter dagligen.

I öfrigt ser man den nya vetenskapen kullkasta den gamla. Åtskilliga födoämnen, hvilka man förr ansett såsom svårsmälta, betecknas nu såsom lättsmälta och tvärtom. Men, säger författaren, därmed har man ej kullkastat den gamla goda regeln, att hvarje mage själf bäst vet att skilja mellan hvad som är tjenligt eller ej tjenligt för densamma.

Åtskilliga frågor har vetenskapen alls icke kunnat besvara. Hvarför föredraga vi en del rätter varma? Vissa arbetare, hvilka ständigt äta sin mat, äfven soppan, kall, befinna sig mycket väl däraf. Ej heller veta vi, hvarför kött, blandadt i bröd, är ohelsosamt, eller hvarför vi så lätt smälta det ostämne, som finnes i mjölken, men däremot ej den färdiga osten.

Författarens lefnadsregler gå ut därpå, att vi för det första skola äta mycket måttligt. Man bör hellre äta litet, flere gånger om dagen än mycket, få gånger. Ät ej mer än hälften, kanske blott tredjedelen af hvad du kan äta eller hvad som du nu dagligen äter. Sörj för riklig omyxling på din matsedel, och, framför allt, gör dig ej till exklusiv vegetarian.

Och kött, ät det med måtta, men låt icke skrämman dig af alla de olyckor, som köttfienderna förespå dig.

Impromptu.

*Champagnen pärlar, slå i pokalen,
Drick ur den, gosse! — en liten tår,
Då hägrar framtiden för dig vackert
Kom håg att ungdomen snart förgår.*

*När du, o yngling! af lifvet njuter
Och kärlek gifver och kärlek får,
Slå i pokalen, champagnen pärlar,
Drick ur den, yngling, i lifvets vär.*

*Snart är du gammal, du mer ej orkar,
Du fäller kanske en bitter tår,
Slå i pokalen, champagnen pärlar,
Drick ur den, gubbe, om du förmår,*

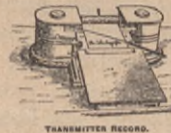
*Men vi go' vänner, som äro unga,
Och som att njuta ännu förstå
Drick ur pokalen, champagnen pärlar,
Drick ur den, vänner, gutår — låt gå!*

"TELAUTOGRAM"

© ©

The writing attached hereto is a sample of work done on Prof. Elisha Gray's Telautograph, or long-distance writing Telegraph.

AMERICAN OFFICE:
GRAY NATIONAL TELAUTOGRAPH CO.,
80 BROADWAY, NEW YORK.

FOREIGN OFFICE:
F. W. CUSHING,
516 "BOOKERY," CHICAGO.

Om en märkvärdighet på telegrafiens område torde det vara af intresse för läsaren att göra bekant- skap med den af Prof. Gray uppfunna telegrafma- skinen »Telautograf» (se vignetten öfver denna artikel), som sågs arbeta i utställningen i Chicago. Den är så inrättad, att man endast har att med den härför bestämda aluminiumpenan nedskrifva meddelandet, hvarpå den vid den andra ändan af telegrafförbindelsen befintliga apparaten (se till höger å vignetten) återgifver detsamma i fullkomligt trogen skrift, med alla dess individuella kännetecken. Båda apparaterna såväl »Afsändaren» som »Emottagaren» befinna sig i ett omhölje af trä, lik- som i allmänhet fallet är med de vanliga skrifmaski- nerna. I skrifbordet finnes en liten med två hål ge- nomborrad krage. Genom dessa hål löpa 2:ne silkes- trådar, hvilka linda sig kring två cylindrar, som äro fästade vid ett kugghjul af stål. Allt efter som dessa silkestrådar linda sig kring cylindrarne sättes kugghu- let i rörelse. Hvarje kugg är en »elektrisk impuls» och under det att den skrivande exempelvis med stif- tet tillryggalägger en längd af ett tum, rör sig hjulet framåt 80 impulser, medan liknande förhållande i om- vänd ordning eger rum å »Emottagaren» vid ledningens andra ända, genom hvilken meddelandet framföres. Detta framkommer på en fem tum bred pappersremsa, som uppvecklar sig med alldeles samma hastighet som

den, å hvilken meddelandet nedskrifves af afsändaren. Telautografen har talrika fördelar. Den kan icke blott skötas af hvar och en skrifkunnig person; telefonens nackdelar med afseende på otydligt talande m. m. försvinna äfven därigenom. Den gör hvarje bedrägeri omöjligt, emedan korrespondenterna sinsemellan kunna hafva ett hemligt tecken som bestyrker deras underskrift. Är »Emottagarens» egare frånvarande, så arbetar dock apparaten obehindradt och han finner vid hemkomsten alla de under tiden ingångna meddelandena på sitt bord. Telegrammer, som inlöpa till telegrafstationen, kunna utan tidsförlost och utan utsända bud, strax medelst telautografen tillställas adressaten. En stor be-

Albin M. Watzulik

Altenburgh

Saxony

July 12-93

World's Columbian

Exposition

Jackson Park

På Telautografen med blyerts skriven skrift.

Albin M. Watzulik

Altenburgh

Saxony

July 12-93

World's Columbian

Exposition

Jackson Park

Af Emottagare-apparaten med grönt bläck återgifven skrift.

tydelse för tidningar torde ock den nya fjärrskrifvaren hafva, emedan ritningar och skizzer genast kunna öfverföras på hvilket afstånd som helst. Maskinen arbetar ljudlöst, så att hvarje meddelande kan, om så fordras, förblifva en hemlighet, under det att vid telegraf, genom dess knackningar, detta icke låter sig göra. — Telautografen konstruerades 1892. Mycket intressant och egendomligt är jämförelsen mellan de båda här afbildade skrifterna. Hos begge äro bokstäfverna lika, äfvenså afstånden mellan orden och ännu märkvärdigare är radernas *ställning* sinsemellan; skriften på första afbildningen är något klenare än den på den senare, emedan den förstnämnda (det afsända) skrefs med blyerts, men den senare (det emottagna) med bläck. Äfven får jag tillägga, att vid venstra apparaten är det människohanden, som sätter skrifstiftet i rörelse, hvaremot den högra apparaten arbetar själfständigt.

Albin Maria Watzulik.

Niobe.

Nutidsroman af Jonas Lie.

»Hjemmets digter» är det namn Lies författarskap förvärfvat honom i hans hemland. Och i de flesta af hans arbeten är det hemmet, företrädesvis förhållandet mellan föräldrar och barn, som skildras. Klara och tydliga in i de minsta detaljer stå dessa skildringar liksom etsade in i läsarens föreställning. Ingen som läst »Familjen på Gilja» glömmet väl någonsin denna förpinta, utsläpade »Ma», som aldrig fick hvila, utom då hon låg i »barselstue».

Fru Bente Baaring — Niobe — är en ny tids naturliga utveckling af denna samma Ma. Denna trötta gamla Ma, som lappade, stoppade, kokade och passade upp, tills hon blef som en utsliten tapp i ett maskineri. Det gälde bara att arbeta, utan tanke på annat än hvad hon hade för händer; ansvaret — om det öfverhufvud fanns något sådant — var ju hans, mannens.

Fru Bente är lika arbetsam och offervillig, men på samma gång den reflekterande, om sitt ansvar medvetna modern. Hennes nattliga besök uppe i »gulsalen», där hon utkämpar sina själsstrider, sin ångest och bäfvan för barnen, hvilka hon ser sig hålla på att mista, ett för ett, äro tecknade med styrkan af en suggestion. Man har själf varit inne i gulsalen; där på ena långväggen står den gammalmodiga eldstaden, där äro de stora linneskåpen af ek, och där, vid det tredje fönstret, har man den bästa utsikten öfver elfven, forsen och sågverket. Man har själf gått därinne och vridit händerna i förtvillan öfver att just *det*, som man trott vara till nytta för ens kära, i stället vållat dem ofärd.

* * *

»Det var scene inde på kontoret». Sålunda börjar berättelsen, rakt på sak och utan inledning och omständigheter, och läsaren är strax inne i situationen med ett intresse, som hålles oafbrutet fängsladt tills man nått sista sidan.

Doktor Baarvig har haft bref från äldste sonen, Endre, att han slagit filologien ur hågen, liksom ett par år förut teologien. Skälet är detsamma nu som då: »han har icke rätt att svika sin kallelse, som han nu upptäckt är sångarens — »han vill fånga världen med sina toners makt».

Doktors uppbrusning slutar dock med att Endre får sin vilja fram. Modern, som tror på sonens talang, har några tusen kronor i sparbanken, och dessa offras nu på Endres utbildning. Efter ett par års studier i Dresden och några misslyckade debuter i hemlandet, återvände Endre till föräldrahemmet — »det moraliska fjyss, hvar man opdrættes og fedes med illusionernes foder — for att slagtes, när man kommer ud på verdentornet» — som det förolyckade, misskända geniet. Då han äfven måste uppge sina försök som skådespelare, finner han att journalistiken är hans *rätta* kallelse.

Andre sonen i ordningen, Kjel, faderns favorit, är affärsman, har anlagt sågverk nere vid elfven, spekulerar i skogsköp och vecklar in sig i tvetydiga penningtransaktioner.

Äfven äldsta dottern, den sjuttonåriga Minka, »hjärtebarnet, som hon under de många åren sett sig så rik igenom», gör modern sorg. En gränslös fåfänga och ett uppjagadt fantasilif — ytterligare närdt af huslära-

ren, en halftokig fantast, som blindt förälskat sig i sin vackra elev — förstöra totalt hennes nervsystem, så att hon till slut blir ett viljelöst redskap i en hypnotisk experimentators händer.

Dottern Berthea är lika illa ute. En simpel, lätt-sinnig natur, måste hon slutligen, för att dölja sin skam, vända sig till en försmådd tillbedjare, barndomsvännen Ole, hvilken lofvar att taga emot henne i sitt hem i Iowa.

Det är Kjels svindleri, som framkallar slutkatastrofen. Modern, som länge genomskådat sammanhanget, har gjort hvad hon kunnat för att hejda hans framfart. Men liksom hon var blind, då det gälde Endre, är *fadern* det, då frågan är om Kjel. Doktorn vet att en kris är för handen, att summan som erfordras är så och så stor, just den hvarför fabriken är assurerad. Om elden komme lös — om — —. Oron för sonens framtid lemna honom icke, och då han en afton far förbi fabriken, återkommer tanken. En bortkastad ländstiecka, då han tändt sin cigarr, gör honom till en början rädd, men så fortsätter han sin väg. — »Sludder — — Får bli blåstens og hövlsånernes sag».

Om natten brinner fabriken. Kjel får en tids andrum. Men doktor Baarvig är från den stunden en bruten man. Efter en half bekännelse för hustrun — det är själfva nyårsnatten — föres han följande dag hem som död. Hjärtslag, sades det. Ingen visste att han strax före afresan varit inne i medicinskåpet efter gift. Ingen utom hustrun, som anade det.

Det är någon tid därefter. Fru Bente och Minka äro sysselsatta i mangelboden med att ordna linnnet för afflyttningen till Kristiania, hvarest de båda yngsta barnen, Arnt och Massi, bevista en teknisk skola, då Kjel kommer med olycksbudet. Allt är upptäckt, förfalskningarna i banken äro nu under afhandling, och han kan blifva häktad hvilket ögonblick som helst. Endre, som har följt honom in, gör ett deklamationsnummer af det hela, talar om ständaktighet, att bära sitt öde som en man, eller vara resolut med en gång, ge Arnts dynamitpatroner därinne i redskapsboden ett slag med yxan. Äfven Minka passar på att säga *sitt*: hon har lofvat att följa med ingenjör Varberg på en tournée såsom hans medium.

Fru Bentes ansikte liksom stelnar i förtärande ångest, vanvettets skugga.

Hon hör verop, öfverjordisk klagan i luften. Och hon ser — ser — —

Ser Minka sittande stel och tom och slå ut med armarna som en automatisk leddocka — —

Och där går den andre framtidslöse och deklamerar om dynamit — —

Vid väggen ser hon Kjel med halsjärnet utstående åt begge sidor — —

Fru Bente ser på sina tre barn, och hennes förstenade askgråa ansikte blir likgult, då hon glider in i redskapsboden — —

Under Elvsæts ruiner fann man senare de sönderkrossade liken af fru Bente Baarvig och hennes tre äldsta barn.

* * *

Det är inga vackra vitsord Lie ger vår tids ungdom; denna samma ungdom, för hvars frihet och rätt till själfständig utveckling han så ofta och så varmt tagit till orda — åtminstone indirekt. (Se Familjen på Gilje, En Malström, Kommandörens döttré m. fl.) Bland alla dessa unga, Endre, Kjel, Minka, Berthea, Tekla Fejring — Kjels hustru — och läraren Schulteiss finnes ingen enda sympatisk person.

Kanske menar författaren, att den ungdom, som fostras under öfvergångstiden, är en nödvändig reaktion mot såväl den gamla uppfostringsregimens uppfattning, att barnen voro till för föräldrarnas skull, som den nyas, att föräldrarna äro till för barnens skull. Ingen reform sker utan att kräfvat sina offer. Kommer man hastigt från mörker till ljus, famlar man i osäkerhet, tills man hunnit vänja sig vid förändringen.

»Allt detta nya har icke satt sig fast i tiden», säger fru Bente, »därför tar man så lätt fel».

Och då doktorn resonnerar öfver sin äldste sons brist på vilja och handlingskraft, lyda hans tankar sålunda:

— — »Man har en känsla af något onormalt, dimmigt öfver det hela. Ett hjärnans urartande — med alla slags nervsjukdomar. Visst en följd af att i ett enda släktled har gjorts en så öfvervåldigande mängd af ingripande uppfinningar och upptäckter, som hjärnan icke förmår emottaga och smälta. Konsekvenserna af hvarenda en äro så omfattande och förändra till den grad möjligheterna och begreppen, att först en nästa generation och kanske en till, som är född i den nya civilisationen, förmår att införlifva sig med allt detta nya — — — Om vi plötsligt finge daglig postförbindelse med Mars, skulle vi icke förvånas mer än en halftimme och ha vänjt oss därvid på en vecka. Vi ha icke tid att tänka ut följdera, förr än hjärnan får en ny stöt. — — —, En helt och hållet ny kultur-epok, som faller som ett skred öfver släkten» — —

Och under detta skred är det som fru Bente, hennes man och deras fyra äldsta barn krossas.

Arnt och Massi, familjens båda yngsta medlemmar, äro morgonrodnaden af en ny tid. På sid. 317 låter författaren fru Bente öppna sitt hjärta för Schulteiss — ett något egendomligt val af förtrogen för den kloka, klarsynta kvinnan, men får väl förklaras af att hon ingen annan hade. Ömsesidigt förtroende var inte den grund, hvarpå samlifvet i doktor Baarvigs familj var bygd.

Fru Bente säger:

»Det var, som fusker og fordringerne till livet under al den ändstilegnelse og de store udsigter over tidens muligheder, så let fløj sig vilde. Se bara Endre. Arnt og Massi derimod har jeg søgt at holde tæt til virkeligheden — været fortrolig imod dem — ikke unddraget dem vore daglige møjer og vanskeligheder i hjemmet, det, man kalder for sorger, som børnene skal holdes fri fra, som det hedder; — de ved helt ud, hvad det er i vejen både med brødrene og søstrene — — — Her er så meget fremtid i luften, at en ungdom, som voxer op med hovedet i bare de skyer, må forstyrres. Men virkeligheden er trang, klemte af svær konkurrence, stængt for alle svage og uenergiske — — Det er ikke min visdom, men mit livs pine, som har ladet mig se det — — Det ligger i tiden at alle skal være noget — og det er bra det — — Men så vil så mange være talenter og være bevingede — — Og så kommer de i vidtløftigheder og blir ulykkelige» — —

Det är som om modern genom misstagen i de äldsta barnens uppfostran lärt sig se klarare för de yngsta. »Jag har ett så ljust hopp för dem, känner mig så trygg», säger hon.

Och denna trygghet sprider sig äfven till läsaren, då han hör Massi före sin afresa till skolan, sittande på den färdigpackade kofferten, räkna upp sina »samvittigheter»: »Jeg har tat middelskoleexamen med 125».

»Er færdig med det jeg skulde i matematik.»

»Færdig med perspektivlæren.»

»Jeg har passet husholdningsugen min, så du aldrig

har behovet at hjælpe mig, mor — det må du bekjende, — mere end da jeg var inde och tog examen.»

»Og nu færdig med sommen og gjort af med afskedsvisiterne.»

»Ja, Massi, ta det grejt, du . . . Du begynder i en ny tid. Og husk på, den blir akurat, som I bygger den. — Det er helt ansvar, det, ser du. — Jeg skal sige dig, Massi, — såpas gammel jeg er, — og træet også mange gange, — jeg vilde gjerne levet om igjen i denne nybyggertid, hjulpit til at få anderledes kraft og dygtighed og glæde i livet end vi har haft — fått in mange af dine gode samvittigheder» —

I Massis »seks gode samvittigheder» ligger bokens evangelium.

F. Cbg.

*** KORRESPONDENS ***

Kærlék.

Herr Redaktör! Tillåt mig härmed i Edra spalter få vidröra ett ämne, som kan hafva intresse för litet hvar. Det lilla ordet här ofvan är jag viss på skall utöfva sin vanliga magiska dragningskraft och rikta läsarens ögon på min epistel, vid hvars nedskrivande — därom ber jag eder vara förvissad — all möjlig möda nedlagts.

Någon fransk filosof, jag tror det var Rochefoucauld, men är ej fullt säker derpå, har sagt, att tvenne personer sällan eller aldrig äro kära i hvarandra, utan att den ene älskar och den andra tillåter att älskas. Om det är så uppstår en intressant fråga, nemligen om det är mannen eller kvinnan, som i de flesta fall älskar; för min del är jag af den mening att det ej endast är kvinnan, som älskar, och mannen som tillåter att hon älskar honom — i de flesta fall — men utan tvifvel är dock hennes kärlek den sannaste.

Orsakerna till att »blifva kär» äro mångfaldiga och jag skall visst icke räkna upp dem. Det är emellertid ett faktum att mycket få bli kära i dem, som man känner väl. Män dragas oftare till en kvinna på grund af hennes vackra ansikte och figur, kvinnor till män på grund af deras taktfulla sätt, anseende och lefnadsställning. Försvinner någon af de egenskaper, som hos den ena parten varit de mest tilldragande för den andra så dör i de flesta fall äfven kärleken bort.

Tag t. ex. Edvin och Agelina eller hvad man nu vill kalla dem för. Kom, såg, segrade. Agelinas ansikte och behag fångade Edvin, och hon beundrade hans tillgifvenhet och manlighet.

Det tager honom icke lång tid för att visa att hon verkligen är kär i honom och han är naturligtvis öfverlycklig; men tillika med upptäckten uppstår äfven en känsla af eftergifvenhet, som med tiden utvecklar sig i otålighet och om hon icke är aktsam blir han snart trött på henne. Ömsesidig tillfredsställelse kan icke fortvara under dylika omständigheter och de äro tvungna att »bryta». Skulle det vara på motsatt sätt och Edvins kärlek således större än Agelinas blir hon ej otålighet för det; tvärtom, hon betraktar det som skulle det så vara och anser honom som en person med omdömesförmåga.

En älskande kvinna fordrar mer än hvad mannen fordrar. Hon anser det är hennes rätt att han egnar henne större delen af sin fritid och är ond om han »går ut med sina ungarvänner». Hon tviflar på hans ursäkter när han säger att hans arbete hindrar honom från att komma till henne och nästan tror att han i hemlighet fördrifver en del af sin fritid i att sällskapa med andra flickor. Det har blifvit sagt att svartsjuka är kärlekens straff, men man kan få för mycket af allt. Fortsatt svartsjuka har mera benägenhet att döda kärlek än att alstra sådan. En man har mindre tid till sitt förfogande än en kvinna. Så länge hon är honom tillgifven och så länge han ej kan misstänka att hon tycker mera om någon annan, är han vanligtvis nöjd. — Men, ämnet är så vidsträckt att jag tror det är bättre ej fortsätta längre.

Med utmärkt Högaktning

— n.

Nätt svindel. Ett ungt par i Boston, ifriga att blifva förenade med äktenskapets band, påkallade biträde af en prest och anhöll att han utan tidsutdrägt ville sammanviga dem.

Prestmannen biföll deras önskan och gjorde dem strax till äkta makar. Den vanliga taxan för en dylik förrättning är fem dollars och den öfverlycklige brudgummen tog fram en femtiodollarsedel, på hvilken han erhöi fyratiofem dollar tillbaka.

Det nygifta paret gick sin väg och presten återvände till sin bostad, men upptäckte efter hemkomsten att femtiodollarseden var falsk.

Undersökningarne bragte i dagen att »de unga tu» voro bedragare. Presten erinrade sig nu att den förefigna bruden aldrig vågade se honom i ansiktet under vigseln och den tanke fick inträng hos honom, att äfven hon tillhörde det manliga könet, hvilket äfven besannades. Den ena parten hade blott förklädt sig till kvinna för tillfället.

Pristäflan N:o 4.

Lösningen var: *Svithiod. Rust Roest. Kunskap är makt. Pristäflan. Jensen. Februari.*

Bland 396 täflande tillföll priset herr *Ivar Callmander*, Södra Allégatan 13, Göteborg, som erhållit 10 kr. i postanvisning.

HUFVUDBRYT

Bidrag emottagas med tacksamhet.
Honorar efter öfverenskommelse.

Ordgåta.

Mitt hela: Stad i Sverige.

Häraf fås orden:

1. En poet.
2. En kvinna.
3. Stad i England.
4. Något, som hör till ett gevär.
5. Matnyttig vext.
6. Hvad kärlek kan förorsaka.
7. 8. 9. 10. Fyra kvinnonamn.
11. Hvad du har på händerna.
12. Ett rum.
13. En dans.
14. Hvad »Hjalmar» gjorde då han satt på »blomsterklädd kulle».
15. Ett skur-redskap.
16. Del af sjö.
17. Något, som man har på bordet.
18. Hur du kan sitta.
19. Något dödt.

20. Hvad sjuka bruka göra.
21. Finnes i salubodar.
22. Något apropos regnväder.
23. Finnes mellan bergen.
24. Sportartikel.
25. Pronomen.
26. Kan finnas i is.
27. Förvaringsrum.
28. Något »klyf» tigt.
29. Träslag.
30. Hur sommarkvällen brukar vara.

Charad.

Om mitt första eller andra
Ni tilldelar en person,
Skall hvar men'ska Eder klandra,
Och det hjälper ej pardon;
Ni kanhända genast drages
För mitt tredje, får där stå
Samt som ett exempel tages
Hur för »hjelten» det kan gå.
Ibland sportens alla grenar
Man mitt hela ock förenar.

Milon.

Rebus.

I
Danmark
Ete
Eter
Fiss-dur
Garborg
Ström
Smörkaka
Skett

II

N AA kl. 12 på dagen EE

III

B är S

Lösningar

af Hufvudbrytet i N:o 8.

Logogryfen: Riksdag, hvaraf fås orden: disk, drag, risk, gask, Isak, dag, Kadl, sida, skira, skrida, rida, rik, ris, Ida, kld, kris, gas, silk.

Aritmogryfen: Runeberg—Grekland. Orden äro: Refrang, Urväder, Nafvare, Ekstock, Blomkål, Enkrona, Runsten, Gotland.

Ordgåtan: Kilo, Kilo, olif.

Omvändningsgåtorna: I Anna. II Rosor.

SVITHIODIADER

Läraren: »I hvilken batalj dödades general X.?»

Eleven: »I den sista han var med om.»

Vännen i huset: »Hvarför skriker du på det sättet min lille gosse?»

Gossen: »Därför att det är det enda sätt jag kan.»

Min doktor har ordinerat, att jag skall dricka varmt vatten en timma före hvarje måltid. Jag har nu druckit sådant i fyrtio minuter men ta mig f-n om jag står ut med det längre.

Kort dialog — efter naturen. »Hvart skall du gå?»

»Till apoteket.»

»Är det för dig sjelf?»

»Nej, lyckligtvis, det är för min fru.»

En auktoritet. På en hjudning uppstod olika meningar om soldaternas uniformer. Herrn i huset: »Vi ska snart få veta hur det förhåller sig. Julia, kalla in köksan.»

Fröken: »Jag skulle vilja ha ett tyg till en konsertklädning.»

Bodhern: »Skall det vara för glad eller allvarlig musik?»

Franskt sätt att komplimentera en gammal dam:

»Å, madame, Ni kommer att likna er dotter mera för hvarje dag.»

Barnjungfrun, körande barnvagnen, möter Pappa och Mamma. P. och M. äro förtjusta.

Pappa: »Oh, låt oss titta på den lilla raringen.»

Barnflickan: »Käre, hjertandes! Jag glömde lägga barnet i vagnen!»

A.: »Jag höll på att dö af skratt i går kväll.»

B.: »Hvilken af dina historier berättade du då?»

Hon: »Om Ni försöker att kyssa mig så ropar jag på mamma.»

Han: »Och hvad händer då?»

Hon: »Åh, ingenting, hon är ej hemma.»

»Ja», sade gossen till reportern, som snokade efter nyheter, »mamma föll ner för trappan och bröt tre ben.»

»Hvad för slag; hvem tar du mig för?» utropade reportern: »er mamma har väl inte tre ben?»

»Jag sade inte att hon hade tre ben», återtog den lille spjufvern. »Det var tre bordsben, som mamma råkade falla emot och afbryta. Hon själf skadade sig icke ett grand.»

»Det finnes ett blomsterspråk. Hörde du aldrig en barfotad karl tala efter det han trampat på en tistel?»

Den lycklige doktorn (skrytande öfver sin verksamhet): »Jag måste i natt stiga ur sängen ej mindre än sex gånger.»

Kollegan (jaloux): »Hvarför i all världen köper du inte insektspulver?»

Ett regemente hade bland sig en ung gymnast, som undervisade sina underofficerskamrater i att gå på händerna.

Under öfningen häri inträdde en afton den stränge öfversten, blickade förvånad omkring sig, skakade på hufvudet och försvann igen utan att säga ett ord.

Extra tjänstgöring nästa dag var det mildaste straff man tänkte sig. Men några dagar gingo utan att man hörde något; man började därför tänka, att ett större straff skulle planeras för.

Öfversten satt en afton bland några af sina kamrater och då man började tala om den där vissa dagen inföll han:

»Tyst vännar, jag skall säga er något, men låt det ej komma ut. Sedan vi ätit vår festliga middag tillsammans beslöt jag att gå in i underofficersbaracken för att se om där var lugnt och stilla. Jag hade aldrig trott, att vinet skulle verka till den grad, men det är dagens sanning att när jag kom i dörren såg jag alla underofficerarne stående på hufvudet på golvet. Tyst för all del och tala ej om det.»

I en fruktbutik i Göteborg inkom en norrman och vid det han fick syn på några väldiga meloner utbrast han pekande på desamma:

»Det är små äpplen, som växa här i landet. Hemma hos oss i Norge äro de dubbelt så stora.»

Försäljerskan gjorde icke någon åtbörd af öfverraskning, men hon mätte främlingen från topp till tå och sade sedan i en klagande ton:

»Herre, Ni måtte vara främling här i landet, då Ni känner så litet till våra frukter att Ni icke kan skilja äpplen från krusbär.»

»Jag trodde, Alfred, att du icke brukade hålla ord, men jag har ändrat mening.»

»Åh, du förstår mig nu, bäste bror. Men hvad har kommit dig att ändra åsikt?»

»Du kommer i håg de 10 kronor du lånade af mig?»

»Ja.»

»Du sade vid det tillfället, att om du bara fick pengarne skulle du vara min evige gäldenär.»

»Ja.»

»Nå, du håller ditt ord som en man.»

Läraren: »Kan du säga mig hvad man menar med 'Amen'?»

Pojken: »Hm — Jo, det är något som folk brukar säga när det är tid för presten att sluta med predikan.»

En gammal soldat inkom i en cigarrbod och bad om rulltobak för 10 öre.

»Hur mycket får jag då ungefär», frågade han.

»Åh», sade bodbetjenten, »det blir ett stycke ungefär så långt som från ert ena öra till det andra.»

»Godt», sade soldaten, »ena örat är här (rycker i det) och det andra ligger vid Fredricia, där jag var med.»

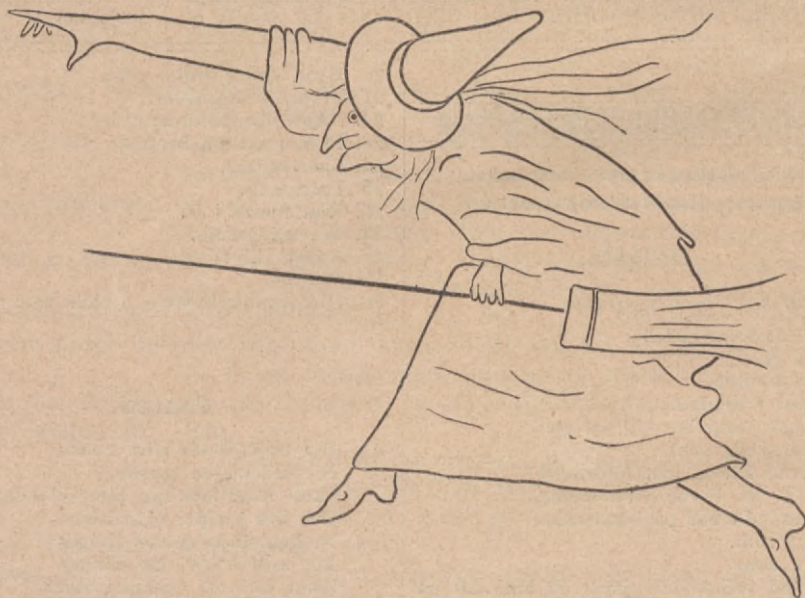
En man — ett ord. »Gamle Petterson är död.»

»Åh, jag är verkligen förvånad. För mer än fyrtio år sedan sade han till en flicka att om hon gaf honom en korg var det detsamma som att taga lifvet af honom, och — hon gaf honom morgon.»

Hustrun: »Jag har frågat personer, som jag träffat, om min hatt sitter riktigt på.»

Mannen: »Hvarför det, älskling?»

Hustrun: »Jag älskar dig för mycket, Axel, för att rikta den frågan till dig, om ett sådant gammalt skrälle, som min hatt, sitter ordentligt.»

Hexan. Ur lille Kalles ritbok.

Innehållsförteckning: *Sport å Nääs*, af Hg. *Fjane*, en Pariserhistoria af Faceur. *Hvad skota vi äta? Impromptu*. *Tetautogram* af Albin Maria Watzulik. *"Niobe"* af F. Cbg. *Korrespondens*. Diverse. *Pristäfan*. *Hufvudbry*. *Svithiodiader*. *Santina*, roman af K. Telman (på omslaget).

igenom gångarna mellan rankorna, så att de vissna bladen rasslande och frasande flögo längs marken».

»Slutligen gick jag hemåt, mitt hufvud bultade och en oförklarlig ångest sammansnörde mitt hjärta. Jag kallade mig själf vansinnig, som icke för länge sedan återvändt till Neapel, den stygga känslan af ensamhet och af att vara öfverflödig kunde ej ha gripit mig där så mycket som här. Jag satt i mitt mörka rum i Sor Bernardos dödsstilla hem, stirrade ut i den gråa höstdimman, som sänkte sig öfver ön, samt lyssnade till vindens tjut i skorstenen. Och oupphörligt måste jag tänka på den aftonen då Santina kom hem, på mitt första möte med henne; på de gamla föräldrarnes rörande, barnsliga glädje och på våra glada samtal under söderns sommaraftnar. Det var blott ett par korta sommarmånader sedan dess men hur mycket hade ej hänt?

»Slutligen tände jag ljus för att begifva mig till hvila. På bordet låg den bok, som Santina lemnat mig tillbaka. Jag lade min hand därpå, kanske på samma plats, där hennes hvilat. Och sedan bläddrade jag tanklöst däri. Ett hvitt papper var instucket mellan bladen och Santina hade skrivit ett par rader därpå. Hon hade bröllop. Men så darrade också hvarje nerv i min kropp, och mitt hufvud brände.

»Jag hade begifvit mig af ensam för att allena tillryggalägga den väg, som en stund senare skulle följas af det stora tåget. Jag ville invänta bröllopståget bland klipporna bredvid klostret. Alla menniskor voro i rörelse; kyrkan hade redan länge varit omsvärmad af en nyfiken folkmassa; vägen var beströdd med blommor. Från de flesta hus vajade fanor, och Giorgis fasad nästan försvann under draperier af guirlander och kransar. Då tåget blef synligt, smattrade gevärssalvor; en musikkår spelade upp, raketer släpptes i luften, och ett förfärligt larm uppstod; hvar enda en skrek, jublade, ropade; man hade kunnat tro att en revolution utbrutit. Och ända till dess det unga paret, hvilket redan förenats inför de civila myndigheterna, trädde in i kyrkan, fortfor det infernaliska oljudet och förtog klockornas klang. Men när bröllopståget väl kommit inom portalen, trängde massorna sig efter, och inom ett par minuter var det lilla templet uppfyllt af tätt packade åskådare, och flera hundra personer måste ändå stanna utanför och nöja sig med att genom de öppna dörrarna få en blick i det inre.

»Santina var vacker som en dag. Enligt bruket bar hon en krans af orangeblommor i sitt mörka hår, en hvit dräkt omslöt hennes smärta, fina gestalt, som från pannan inhöljdes i slöjans skira väfnad. Men hennes ansikte var så blekt som om hon ej hade en droppe blod i ådrorna och hennes drag marmorstela; hvarken glädje eller blygsel, hvarken oro eller fröjd kunde spåras däri; ingenting annat än komplett känslolöshet för

alla och allt, som föregick med och omkring henne. Pietro Giorgi däremot såg så smärt och ståtlig, så nöjd och strålande ut, som någonsin en man och förälskad brudgum.

»Strax bakom de unga stod den store Giacomo Giorgi. Äfven i dag var han iklädd sin röda garibaldi-skjorta, höll sin bredbrättade hatt i högra handen och tedde sig i sin pösande värdighet som situationens segerhjälte. Bredvid honom sammankrympte till intet Sor Bernardos och hans hustrus anspråkslösa gestalter. Och rundt om dessa hade samlat sig Giorgis hela klan; stora, starka, själfmedvetna personer, ett präktigt släkte, som man ej kunde betrakta utan med välbehag. Jag kunde dock icke värja mig för den tanken, att min späda blomma Santina bra litet passade bland dessa kraftfulla, dryga menniskor.

»Då vigseln var slut, tågade de ut igen, gevären smattrade och svärmare afbrändes sprakande bland den larmande folkmängden. Då Santina passerade förbi mig, hvilade hennes blick en sekund på mig med ett underligt frågande uttryck, som om hon ville veta, hvarför jag var med, och hvad jag hade där att göra; eller var det, att hon såg hur mitt ansikte var stelt af smärta och ville veta hvarför. Jag kunde ej afgöra hvilket.

»Jag blandade mig sedan bland bröllopgästerna i Giacomo Giorgis hus, uppsökte en anspråkslös plats vid ett af de bord, som voro dukade i alla bottenväningsrum och ämnade deltaga i måltiden. Men jag uthärdade ej länge. Redan i kyrkan hade jag ett par gånger känt det, som om jag skulle förlora sansen, och här bland de drickande, skrikande gästernas rusiga larm, som för hvarje ögonblick blef allt mera lössläppt och vildt, kunde jag ej uthärda. Jag reste mig och smög mig ut, utan att någon gaf akt på mig.

»Men på gatan var det omöjligt att komma fram. Packade intill hvarandra stodo de nyfikna; musiken spelade Garibaldimarschen, och alla sjöngo med; kakor och vin skickades ut till dem, och under högljudt prat och skral tvistade de därom. På andra sidan af förstugan däremot stod en dörr öppen och därigenom flydde jag ut i trädgården.

»Därute var det stilla och tyst. Trädgården var ej stor och mycket förvildad och ett par stentrappor förde dit. Höga, gamla cypresser växte där, och om ett par af dem hade passionsblommornas rankor slingrat sig; gräsplanerna voro öfverväxta af vilda örter och buskar; ett par rena rosor blommade bland häckar af rosenlager och tilja. Jag fann snart en vittrad marmorbänk, nästan dold under en liguisterbuske, böjde undan dess nedhängande grenar och tog plats. Festens larm trängde hit med dämpadt sorl; vågornas sus hördes fjärran ifrån, en och annan flyktig solstråle bröt igenom de jagande molnen; vinden hade saktat af.

Forts.

Brand- och Lifförsäkrings-Aktiebolaget

SVEA

i

GÖTEBORG

Meddelar:

Brandförsäkring, dels på *viss tid*
och dels på *all framtid*,

Lifförsäkring, af hvars vinst försäkrings-
tagarne äro delaktige,

samt

Lifränte- och Kapitalförsäkring.

19 Första pris.

Kgl. hofleverantör.

Etablerad 1834.

J. G. MALMSJÖ

GÖTEBORG.

Flyglar och Pianinon

Trycksaker!

Wald. Zachrissons Boktryckeri

Köpmansgatan 34

St. Telefon 342.

Tryckeriet ytterligare utvidgadt,
utför beställningar af största
som minsta omfång.

OBS. Snabbaste leverans vid
bästa utförande.
Priserna billiga.

Papperslager • Bokbinderi
Clichéstillverkning

VICTORIA zu BERLIN,

Allmänt Försäkrings-Aktiebolag.

Grundadt 1853.

Reservfond ult. 1892: Rmk 56,334,963. Vinstutdelningsreservfond ult. 1892: Rmk 4,290,868.

Lifförsäkring med från 3:dje året fallande premier.

Kombinerad Lif-, Kapital- och Sjukförsäkring med från 3:dje året fallande premier.

Olycksfallförsäkring med återbetalning af alla inbetalda premier.

Jernvägs-Olycksfallförsäkring, gällande för **hela** lifvet, på **verldens alla** jernvägslinier, elektriska banor och spårvägar. **Premie en gång för hela lifvet:** 50 kr. för 10,000 kr. för dödsfall, 20,000 kr. för invaliditet och 10 kr. pr dag för öfvergående skada.

Generalagent för Sverige

Rikstelefon 10 91.

F. SCHAUMAN,
Göteborg, Östra Hamngatan 25.

SIGILLER,

STÄMPLAR i Metall & Kautschuk

med och utan själffärg, mek. årtal & datum

Dörrskyltar, Klichéer m.m.

utföras af Otto Fr. Johanson

Nlla Erikssonsgatan 19 (Hotel d'Angleterre)

Stämpelfärg och Märklök till moderata priser.

Agenter sökas.

Bok- och Pappershandlare
erhålla hög rabatt.

Hypoteksföreningen för Vestkustens Städer

omfattande städerna *Laholm, Halmstad, Falkenberg, Varberg, Kongsbacka, Göteborg, Marstrand, Kungälv* och *Strömstad* samt *Lysekil* och *Trollhättan*, utlemnar

Amorteringslån

mot säkerhet i stadsfastigheter.

Kontor i Göteborg: Magasinsqvarteret 1 & 2.